

[Iver Poulsen.]

under de gode forhold med stærk vækst i produktion, eksport, byggeri og med den høje beskæftigelse; men den lige omtalte økonomiske situation, som vi nu er havnet i, viser alt for tydeligt, at regeringen i hvert fald ikke har evnet at nemme denne lære. Regeringen har simpelt hen ikke magtet den opgave at administrere de gode tider, som den før valget lovede skulle gøres bedre. Selv efter at regeringen på sin specielle måde i foråret skaffede sig et flertal her i folketinget til gennemførelse af forårets afgiftsbuketter, er det med hensyn til underskuddet på handelsbalancen gået den vej, hønsene skraber, og som den ærede socialdemokratiske ordfører, hr. Peter Nielsen, sagde til dagbladet Information den 23. juli, er det blevet værre og værre.

Forud for valget sidste år lykkedes det statsministeren og den daværende finansminister, som også jeg er glad for igen at se veloplagt tilbage i tinget, at få en alt for stor del af vælgerne til at tro på, at det stod endog særdeles vel til med landets økonomi. Tiden siden har vist noget ganske andet, og jeg tror ikke, den nuværende finansminister vil have det samme held med sig, når han nu fortæller, at vi ikke har økonomisk krise her i landet for tiden. I hvert fald er det mit indtryk, at det efterhånden kun er en meget begrænset del af befolkningen, der deler denne opfattelse.

Forårets strøm af nye afgifter og nu sidst kreditstramningen opfattes af et stadig stigende antal skatteydere som kriseagtige foranstaltninger, og hvorfor gennemføre sådanne i panikagtig hast, hvis der ikke hersker kriseagtige tilstande? Det er det spørgsmål, man meget ofte bliver stillet over for ude i befolkningen, og jeg tror, regeringen vil få meget vanskeligt ved at få de mennesker, der i dag ikke kan betale deres husleje — for slet ikke at tale om dem, der ikke engang kan få tag over hovedet — til at acceptere, at de forhold, som vi nu lever under, er sådanne, som disse mennesker betragter som normale forhold.

Det kan naturligvis kun beklages, at regeringens forkludrede økonomiske politik har gjort kreditstramningen nødvendig, men hvis vi skal gøre os håb om at gen-

oprette den økonomiske balance, så er kreditstramningen nødvendig. Fra erhvervs-kredse, altså de ansvarlige kredse uden for folketinget, som statsministeren også appellerede til i sin åbningstale, er der advaret imod at slække for tidligt på stramningen, og naturligvis skal der også her fra tinget advares imod en for tidlig lempelse og specielt imod, at regeringen indlader sig på en lempelse ved at optage udenlandske lån til uddeling til kommunerne. En sådan udenlandsk lånoptagning til fordel for kommunerne er ikke blot en udfordring til kreditstramningens udøvere; kreditforeninger, hypotekforeninger, banker og sparekasser, men den er også udtryk for en forskelsbehandling, idet finansministeren jo selv i sommer har udtalt, at kommunerne ikke er hårdere ramt end andre. Hvorfor skal de så nu have lempelser og bedre vilkår end andre?

Nu ser jeg af dagspressen, at man vil begynde at give lån til arbejdsgiverne fra ATP-fonden. Mon det dog ikke er et uheldigt tidspunkt netop nu, da privatfinansieringsformer igennem penge- og realkreditinstitutionerne er bundet af begrænsning? Og bedre bliver det jo ikke, at disse lånemidler vel mere eller mindre skal tilvejebringes ved, at ATP sælger ud af sine obligationer, så obligationskurserne her får et ekstra tryk nedad. Men bortset fra at tidspunktet for denne premiere på ATP-lånene til arbejdsgiverne er det dårligst tænkelige, hvis der da skal være nogen mening med kreditstramningen, så står vi her over for opfyldelsen af et af økonomiministerens og socialdemokratiets ønsker om store fondsdannelser til finansiering af erhvervslivet.

Det er naturligt og rimeligt, at befolkningen i dyb forundring spørger, hvordan det kan gå til, at vi er havnet i den nuværende økonomiske situation. Men jeg mener, svaret ligger lige for. Hovedårsagen er regeringens indkomstpoltik der — som den tidligere handelsminister, det ærede medlem hr. Baunsgaard, sagde i går — har svigtet. Formålet med en indkomstpoltik burde vel have været at forhindre, at der skete indkomststigninger, der ikke har dækning i produktionsstigningen. Men regeringen har da også ganske åbenbart haft helt andre hensigter med sin indkomstpoli-